

Становище

за дисертационния труд на Васил Николов Колев –
докторант в самостоятелна форма на обучение в Катедра Графика на
Национална художествена академия, София,
за присъждане на образователна и научна степен „доктор” в професионално
направление 8.2. Изобразително изкуство.

Тема на дисертацията: “Сравнителен анализ на обучението по графика в
художествените академии в София и Венеция”.

I. Данни за кандидата и за конкурса

Докторантът Васил Колев е добре познат българския художествен контекст и особено в специализираните сфери на графичното творчество. Той е автор на множество самостоятелни изложби у нас и по света, участник и лауреат е на редица международни конкурси. Индивидуалният му художествен почерк е добре разпознаваем, с подчертан усет към парадокса и разбиране на медиалните характеристики на различните графични техники и формати. Васил Колев е преподавател по графика и композиция в Национална художествена академия – София, организатор е на съвместни международни проекти, насочени към обмен на специалисти и на опит в процесите на обучение. Той е изключително последователен и вътрешно мотивиран в своите усилия по самоусъвършенстване и придобиване на нови знания и умения, изключително любопитен към всяка професионална новост и експеримент. Това активно отношение към знанията и уменията той предава целенасочено и на своите студенти. – Всичко това е не само професионален бекграунд на кандидатурата на ас. Васил Колев, а територия, която непосредствено води до тематичния фокус и мотивацията на неговия дисертационен труд.

Разработката на ас. Васил Колев е насрочена към процедура по публична защита със заповед на Ректора на НХА от 08.07. 2020 г. Всички нормативни предписания по процедурата са спазени. По своите формални изисквания дисертационният труд отговаря напълно на необходимите стандарти.

II. Описание на дисертационния труд

Разработката съдържа три глави, заключение, библиография от петдесет и пет библиографски единици, изобилни и добре подбрани приложения, които илюстрират отделни значими или представителни постижения на графичното изкуство и на графичните техники.

Трите глави на работата решават – общо взето – три последователно разположени задачи: историческа, методическа и комплексно компаративна. – **Първата глава** проследява накратко историята на графичното изкуство във Венеция и в България, откроява значимостта на печатането като практика в двете иначе твърде различни културни традиции. С основание самостоен раздел (I.3.) е посветен на дейността на Яков Крайков – печатар, издател и книжовник, родом от българските земи, направил забележителна кариера в средата на XVI век с печатарските си ателиета в самата Венеция. Като неразделна част от традицията е представено формирането на процеси, които довеждат до обучение по графика и на практика до създаване на школи. **Втора глава** конкретизира перспективата на сравнението, като вече навлиза непосредствено в системата на обучение на двете академии по изкуствата – Националната художествена академия в София и Академията за изящни изкуства във Венеция. Тук авторът излага и сравнява учебни планове, методики, подходи, учебни практики, материално осигуряване, приоритети и дори шрихира бегло портретите на някои от водещите фигури в двете учебни заведения. Преките наблюдения на учебния процес са допълнени от включване на различни гласове (както становища на преподаватели, така и впечатления на студенти), които споделят своето виждане за обучението по графика в сравняваните висши училища. **Трета глава**, озаглавена „Предизвикателствата на XXI век“, поставя два значими фокуса, които до голяма степен могат да се възприемат като опит за обобщение на разработката: първо, в тази глава става дума за предимствата на различните форми на сътрудничество между художествените академии, тоест за обмяната на творчески и научен опит, и, второ, разработката търси да изрази възможните отношения между традицията и новостта в една привидно консервативна художествена система като тази на графиката. Може да се каже, че това е и цялостната настройка, чрез която работата на Васил Колев очертава и характеризира състоянието на графическото изкуство днес, но също така и опитва да набележи бъдещи перспективи.

В своята цялост дисертацията е написана на ясен специализиран научен език, с последователен и вътрешно мотивиран ход на мисълта. Изводите, свързани със сравнителната перспектива на разработката, са коректно представени. Към труда на Васил Колев биха могли да се отправят две не особено съществени бележки: 1) сякаш с твърде много оптимизъм се гледа на проектните партньорства, при това главно въз основа на собствения опит, припознат като успешен; 2) като цяло анкетите с преподаватели и студенти са добра идея – постепенно обаче техните гласове звучат твърде монотонно и безкритично. Това отчасти се дължи на анкетното насочване. Може да се помисли и за това дали мястото на анкетите е непосредствено в хода на изложението и анализа на учебните програми.

